

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi G. L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 marca 2007r., wydanym

w sprawie z powództwa G. L.

przeciwko J. W. i W. A.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 kwietnia 2012 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 13 września 2011 r.,

- 1. oddała zażalenie;**
- 2. przyznaje adw. J. H. - Sroka od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego wynagrodzenie w kwocie 900 zł (dziewięćset złotych) powiększonej o należny podatek od towarów i usług (VAT) za reprezentowanie powódki w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 13 września 2011 r. odrzucił kolejną skargę powódki G. L. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 28 marca 2007 r., wydanym w sprawie przeciwko pozwanym J. W. i W. A. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę wskazując, że nie została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia ani nie została wniesiona w terminie (art. 410 §1 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik powódki w oparciu o art. 403 § 2 k.p.c. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c., sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Podstawy skargi o wznowienie postępowania wyczerpująco określają przepisy art. 401, 401¹ i 403 k.p.c. Orzecznictwo sądowe i doktryna prawnicza jednolicie przyjmują, że samo powołanie się przez skarżącego na przepis kodeksu postępowania cywilnego, dopuszczający możliwość wznowienia postępowania – na powołanej w nim podstawie – nie oznacza, iż skarga jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia. Wniesiona skarga już na etapie badania jej dopuszczalności na posiedzeniu niejawnym, a przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania, podlega zatem ocenie również w tym zakresie. Stwierdzenie, że podstawa w rzeczywistości nie istnieje skutkuje odrzuceniem skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2007 r. V CZ 88/07, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2007 r. IV CZ 48/07, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2008 r. III UZ 13/07).

G. L. w następstwie postępowania naprawczego sprecyzowała, że podstawą wznowienia jest wykrycie nowych okoliczności polegających na ujawnieniu, że przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym toczy się postępowanie z jej skargi o wymierzenie Dyrektorowi Szkoły Podstawowej /.../ grzywny za niewykonanie wyroku tego Sądu z dnia 30 lipca 2008 r., wydanego w sprawie o sygn. IV SAB/Po

... . Termin do wniesienia skargi, zdaniem skarżącej, jest zachowany, gdyż powinien być liczony od daty rozprawy (11 sierpnia 2011 r.), w której uczestniczyła. Zgodnie z przepisem art. 407 § 1 k.p.c., skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą wznowienia jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji – od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Początek biegu terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania wyznaczała więc skarżąca data, w której dowiedziała się o istnieniu nowych okoliczności i środków dowodowych. W przedmiotowym wypadku w oczywisty sposób nie został on zachowany, skoro postępowanie administracyjne, toczące się pod sygnaturą akt II S.A./Po ..., również zainicjowane zostało skargą G. L.

Podstawa restytucyjna przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c. polega na tym, że można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Wskazując zatem te okoliczności lub dowody, trzeba, niezależnie od waloru ich nowości, podać, w jakim zakresie ich uwzględnienie mogło zmienić podstawę orzekania, wpływając tym samym na treść samego rozstrzygnięcia. Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, zaś to takie, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. Wykrycie o którym mowa w powołanym art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanych stronie i dla niej niedostępnych. Skarżąca bezzasadnie zarzuca błędną ocenę wskazanych przesłanek. Przewidziany w powołanym przepisie nowy środek dowodowy musi powstać przed uprawomocnieniem się wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2005 r. I CZ 125/05, nie publ., z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 96/2005, nie publ.). Prawidłowo zatem Sąd Apelacyjny uznał, że wskazane przez G. L. okoliczności i środki dowodowe, jako powstałe po uprawomocnieniu wyroku, którego dotyczy skarga, nie stanowią ustawowej podstawy wznowienia postępowania.

Z przytoczonych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 2 k.p.c. oddalił zażalenie powódki jako bezzasadne.

O kosztach postępowania zażaleniowego, obejmujących wynagrodzenie adwokata, udzielającego skarżącej pomocy prawnej z urzędu, postanowiono zgodnie z § 13 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U.2002 Nr 163 poz. 1348 ze zm.).